

Zo voorzichtig als hij kon, verschoof Walter de deksel van de sarcofaag een duimbreedte. Geen geluid maken in de vervallen piramide, maande hij zichzelf aan, terwijl hij tegen een zijmuur van het gewelf leunde.

'Wat zoekt u?' galmde onverwacht een zware stem. Verschrikt liet Walter de deksel los. Schichtig keek hij achterom. Van wie was die stem? Er was niemand te zien, enkel een grote lege ruimte, omgeven door manshoge stenen en machtige pilaren. Op de grond lag vooral gruis, met overal verzakte elementen. De eeuwen hadden het oude pleisterwerk aangevreten en aan de voeten van de zuilen gelegd. Langs de muren lag een dikke laag stof, opgebouwd uit wat ooit schitterende fresco's waren geweest die de ruimte hadden verfraaid. Hier en daar was nog een fragment te zien. De tempel oogde als een ruïne; tegelijk was het er een van morbide schoonheid. Precies zoals je zou verwachten in zo'n oude piramide, waar Walter het grafmonument uit lang vervlogen tijd verstoorde. De stilte werkte beklemmend. Een flauw licht, goudachtig van kleur, speelde door de ruimte. Waar het vandaan kwam, viel niet te ontdekken. Precies als de stem van zojuist. Walter voelde een tinteling langs zijn ruggengraat lopen. In het midden van de ruimte stond een tafel. Groot, ovaal en leeg. Merkwaardigerwijs was de tafel schoon en glom als een

spiegel. Hoe kon dat? Ongerijmd! Was dat door eerder bezoek? Door wie dan? Twee stoelen stonden tegen de tafel aan. Zo schoon en helder was het tafelblad, dat Walter niet dichterbij durfde te gaan. Om geen sporen te maken en om niets – wie weet wat – in beweging te brengen, meed hij de glanzende tafel, net zoals de plechtige altaren in kerken hem vroeger op eerbiedige afstand hadden gehouden. Zag hij water druppelen bij de tafel? Of had hij, misschien onbewust, druppels horen vallen? Dat zou kunnen verklaren waarom het blad stofvrij en zo glanzend schoon was. Hij spitste zijn oren. Die stem? Een raadsel... Walter keek, met de schrik nog in zijn benen, opnieuw behoedzaam om zich heen. Niets bewoog. Dat verbaasde hem eigenlijk. De stem had geklonken alsof uit iemands mond. Was het een stem in zijn hoofd geweest? Walter bewoog niet, bang om de stilte te verstoren of om de stem nog eens op te roepen.

‘Wat zoekt u?’ klonk opnieuw de zware stem.

De hele ruimte leek ermee gevuld en de woorden resoneerden in Walters borstkas. Geen idee waar het geluid vandaan kwam. Zou hij zich verraden en zou er dan iets bijzonders gebeuren, als hij zou antwoorden? Hij neigde ernaar om zich te verstoppen en onzichtbaar te worden. Onzin. Hij liep in de gaten, anders werd hij niet aangesproken. Het leek hem beter te doen alsof het normaal was dat hij er was. Dan zouden er geen

verwijten komen, dat hij iets deed of zou doen waarvan hij wist dat het verboden was. Je onschuldig voordoen... Gewoon antwoorden, in de ruimte spreken, pepte hij zichzelf in gedachten op:

‘Wat ik zoek...?’

Walter probeerde zijn stem zo neutraal mogelijk te laten klinken. Toch hoorde hij er een trilling in. Hierbij kon hij het natuurlijk niet laten. De situatie was te bizar. Zo’n hol zinnetje was te mager. Walter besloot het risico te nemen en zijn kaarten op tafel te leggen voor de onzichtbare die hem in de gaten leek te houden:

‘Wat ik zoek... Ik zoek naar een zeker antwoord.’

Om niet de indruk te wekken dat hij de onbekende ander met een kluitje in het riet wilde sturen, voegde hij eraan toe:

‘Ik weet eerlijk gezegd niet precies waar ik naar zoek.’

Zou het op een flauwe grap geleken hebben? Op zijn best was het onduidelijk. Zou het irritatie wekken? De stem kwam alweer terug:

‘Dat begrijpen wij. Blijft onze vraag, wat denkt u dat u zoekt?’

Hij hoorde geen agressie of gevaar in de stem. Walter ontspande een beetje. Raar, deze situatie. Maar de hele scène was raar. De onwerkelijke sfeer bleef. Kon ‘de Stem’ hem zien? Waarbij, of bij wie, zou de Stem horen? Waren er meer? Laat ik maar terughoudend zijn, bedacht hij.

‘Wat u zoekt, was de vraag.’

Walter draaide op zijn voeten in het rond. Waar zou in hemelsnaam die Stem vandaan kunnen komen? Geen clou. Hij waagde het erop en richtte zich naar de stem in de ruimte:

‘Wat ik me vooral afvraag is, hoe ik nu met u kan spreken. Waar bent u?’

Hij voelde zijn hart bonzen. Te vrijpostig? Tenslotte hoorde hij hier helemaal niet. Hij was een inbreker. Weliswaar zonder kwade bedoelingen, maar bewijs dat maar eens. Hij wachtte.

‘Hoewel het niet onze gewoonte is, willen wij u informatie geven. Toen u zojuist de deksel verschoof, opende u een akoestisch contact met ons. Wij willen van u vernemen wat u op deze plek doet.’

Walter bedwong zijn neiging om de deksel van de sarcofaag terug te schuiven, om na te gaan of het gesprek zou voortgaan. Nee, het leek te riskant om zo met deze Stem te experimenteren. Intussen moest hij een beter antwoord geven. Hij hernam zich:

‘Ik vraag me af hoe het verder moet met de mensheid in de toekomst. Ik hoop een antwoord te vinden in andere tijden, misschien wel in lang vervlogen tijden. Zo krijg ik allicht een idee waar ik zoeken kan naar informatie over de toekomst van de mensheid. Deze oeroude piramide...’

Walter hield zijn adem in. Hij ergerde zich aan zijn gezwollen taalgebruik, aanstellerig en dikdoenerig. Wees concreet en duidelijk, dacht hij. Walter voelde hoe gespannen zijn spieren waren. Hij herkende zijn eigen angst, praat normaal, dat is het beste. Omdat er niets gebeurde, zette hij door:

‘Ik probeer te weten te komen waarheen het leven leidt voor ons, mensen, ziet u. De mensheid ontwikkelt zich naar mijn mening in een verkeerde richting. In de oude beschavingen die onder het zand van de woestijn begraven liggen, zijn misschien sporen te vinden die aanwijzingen geven om wat... Ja, wat? Door in deze ruïne terug te bladeren in de tijd probeer ik materiaal te vinden dat iets kan zeggen over onze toekomst.’

‘Dat heeft u goed bedacht.’

Een antwoord. Gelukkig. Hoewel de situatie ongerijmd bleef, leek er geen direct gevaar op de loer te liggen. Walter raakte wat op zijn gemak. Wie het ook was of waren, kwaadaardig ging het er in ieder geval niet aan toe. Hij kreeg moed en besloot zijn kans te pakken. De stem, die wie weet wat vertegenwoordigde, wist meer. Het raadsel van de kist liet hij even rusten. Concentreer je op het gesprek met de geheimzinnige Stem, hield hij zichzelf voor:

‘Wie bent u eigenlijk, als ik vragen mag? En waar bent u?’

‘U bent meneer Koning?’

‘Ja, dat ben ik, Walter Koning. Ik noem mijzelf wetenschapsjournalist omdat ik voortdurend op zoek ben...’

‘U noemt uzelf?’

Walter schrok. Het had bozig geklonken, en terecht. Je scheidt de ander af als je ‘ik noem mezelf’ zegt als verklaring voor wie je bent. Was er geen beter antwoord?

‘Welnu, wie bent u?’

Wat moest hij zeggen... Hoe je op een dergelijke vraag reageert, hangt af van wie die ander is. Was de Stem de Politie? Zijn naam was blijkbaar bekend... Hoe kon dat? Of was het iemand die bij het gebouw hoorde, of misschien wel een tweede inbreker? Die farao’s? Je weet het nooit... Ach, waarom niet gewoon de waarheid?

‘Ik ben hier op eigen initiatief. Van huis uit ben ik leraar biologie op een middelbare school. In de biologie, zag ik, draait het leven altijd om eten, proberen niet dood te gaan en dan weer eten. Vechten en concurreren. Ook op het schoolplein. Ik wilde naar iets beters op zoek. Naar de substantiële vragen van het leven. Ik heb mezelf omgeschoold tot journalist. Nu wil ik in kaart brengen wat er aan de hand is in onze mensenwereld. Als onderzoeksjournalist boven water halen hoe op aarde...’

‘U bent gedreven.’

De interruptie van de Stem beviel Walter. Hij leek aanvaard te worden, dat gaf moed.

‘Ja... Als onderzoeksjournalist ontdekte ik dat besturing belangrijk is. Dat bracht me op de aansturing van samenlevingen. Welke principes regeren ons?’

Hij zweeg, wachtte af. Heel even voelde hij zich weer de leraar op school. Alsof hij zijn gehoor de kans gaf om de informatie te verwerken en te reageren. Het bleef stil.

De Stem luisterde? Zijn zelfvertrouwen groeide.

‘Waar ik ook keek, overal in de hogere besturen werken dezelfde mechanismen als in de biologie. Concurreren, elkaar te slim af zijn, eigenbelang en strijd. Erger nog, want het gebeurde in het geniep, met twee gezichten. De praatjes die erbij verkocht worden...’

‘En toen?’

‘En toen? Ik ben gaan kijken wat...’

‘Nee, wij bedoelen, *so what?* U constateerde. Dat is aardig, maar wat deed het ertoe, wat u zag?’

‘Ik vreesde onze ondergang te zien naderen. Onverantwoord gedrag dat economische principes verwoest. Onbegrensde bevolkingsgroei die een overvolle aarde met zich meebrengt. Een atmosfeer die zwaar op de proef gesteld wordt en waar straks geen adem meer te halen valt. Zeeën die landen gaan overspoelen. Conflicten, zij-tegen-wij, vijand-denken. De

gevolgen van inadequaar bestuur, door bestuurders die met zichzelf en met de korte termijn bezig zijn.'

'Stopt u maar, wij weten ervan. En nu bent u hier.

Tintin revisited.'

Geschrokken keek Walter naar zijn benen. Hij had toch niet opeens zo'n rare middeleeuwse Kuifje-pofbroek? Nee, gewoon zijn bekende oude spijkerbroek boven zijn gehavende gypsen. Hij voelde aan zijn haar. Een blond kuifje? Nee, de vertrouwde bruine warrige haardos zat nog op zijn plaats. Ook de stoffige rood-grijze trui die hij droeg, was nog dezelfde. Voor het eerst sinds de Stem, glimlachte Walter, zelfonderzoek... Je weet maar nooit. En, begreep hij, de Stem kon hem niet zien! Dat maakte hem gelijkwaardiger. Zelfverzekerder dan daarvoor, zei hij:

'Ja, de Egyptenaren hielden het duizenden jaren uit in hun geordende maatschappij. Wie weet vind ik bij hen basisprincipes die... Enfin, ik wil weten hoe wij mensen ons het beste kunnen gedragen, om nog lang op aarde te mogen zijn. Waar gaan we heen als mensheid, hoe kunnen we ons anders gedragen, voor het te laat is.'

'Principes zoekt u. We hebben iets voor u.'

Op de achtergrond was geschuifel te horen. Het geluid leek onverklaarbaar.

'Waar bent u toch?'